YIL : 2 — SAYI : 52
24 MART 1976
ÇARŞAMBA GÜNLERİ ÇIKAR
Adres : P.K. 68 ZONGULDAK
Fiyatı : 100 krş.

İŞÇİ DAVASI

«Belli bir ülkede sosyalist hareket ne kadar genç ise, sosyalist olmayan ideolojiyi yerleştirme çabalarına karşı o ölçüde çetin mücadelelere girişilmelidir.»

DÜNYADA DETANT – ÜLKEDE SOSYALİZM

BAŞYAZI

1871 PARİS KOMÜNÜ VE İŞÇİ SINIFINA ÖĞRETTİKLERİ

Bundan tam 105 yıl önce dünyada ilk defa işçi sınıfı emekçilere öncülük ederek iktidara geldi. Paris işçileri, 18 mart 1871 de Fransız burjuvazisinin hükümetini devirdiler. Paris'te idareyi ele aldılar. İşçi ve emekçi üyelerden seçilen PARİS KOMÜNÜ'nü, yani kendi iktidarlarını ilân ettiler.

Paris Komünü, tarihen iki yönden önem taşır. Birincisi, işçi sınıfının ilk defa iktidara gelmesi ve işçi sınıfı yönetiminin somut olarak görülmesidir. İkincisi ise, bundan çıkarılan derslerin dünya işçi sınıfı hareketini daha sağlam bir politik çizgiye sokması ve başka ülkelerde işçi sınıfı iktidarının gerçekleşmesinde rol oynamasıdır.

Komün, kendiliğinden gelme bir hareketti, İşçi sınıfının örgütlü ve bilinçli bir mücadelesiyle hazırlanmış değildi. Daha açık bir deyişle işçi sınıfı, kendi siyasi partisine sahip değildi. Dolayısıyle bu harekette en önemli silahından, PARTİ'den yoksundu. Ve bu, kaçınılmaz olarak bazı hataları, eksildikleri beraberinde getirdi.

Fransa bu tarihlerde kapitalist gelişmede yeterli bir düzeye ulaşmamıştı. Dolayısıyla işçi sınıfının ülke içindeki mutlak gücü azdı. İşçi sınıfı, uzun mücadelelerden geçmiş ve eğitilmiş değildi. Görevlerinin bilincinde değildi. Ne siyasi, ne de ekonomik mücadele örgütleri yoktu. Komün hareketinin siyasi partiden yoksun oluşu, bütün Fransa çapında örgütlü bir hareketin yürütülemeyişindeki başlıca nedenlerden biriydi. Bazı büyük şehirlerdeki Komün hareketinin başarısızlığı ve köylü hareketlerinin Komünle kaynaştırılmayışı bu yüzdendi.

İşçi sınıfı, iktidarını yerleştirmek ve pekiştirmek doğrultusundaki bir harekette, sermaye sınıfının ekonomik güç kaynaklarını kontrol altına almak zorunda idi. Oysa bunu yapmadı. Meselâ bankalar gibi önemli mali kuruluşlar devir alınmamıştı. Bunda, işçi sınıfı içinde küçük burjuva görüşlerin etkin olması; işçi sınıfının kendi bağımsız teorisinin oluşmamış olması baş neden oldu. Modern toplumda, sermaye tarafından iktisaden köleleştirilen işçi sınıfı, kendini sermayeye bağlayan zincirleri koparmadan siyasi hakimiyeti kazanamazdı. Ve nitekim öyle oldu. Paris Komünü, düşmanlarına karşı çok müsamahakâr davranmıştı. Onları etkisiz duruma getirecek tedbirler almamış, ahlâki yönden etkileyerek yola getirmeye çalışmıştı. Bu hoşgörü, Fransız burjuvazisinin (sermaye sınıfının) hükümetine toparlanmak ve Komünü yıkmak için zaman kazandırdı.

Bu olumsuz şartlarda kurulan Komün, Alman hükümeti tarafından da desteklenen Fransız sermayedar sınıfının karşısında yenilmeye mahkûmdu. Fakat Komün, işçi sınıfının mücadelesinde eşsiz bir örnek olarak tarihe geçti. 73 günlük uygulamasında, işçi sınıfının ve halkın diğer kesimlerinin kurtuluşlarının nerede, nasıl bir düzende olduğunu ortaya koydu.

İşçi sınıfı, Paris Komününden iki şey öğrendi: Bir, sermayedar sınıfa karşı mücadelede, kendi siyasi partisini kurmadan başarıya ulaşmak mümkün değildir. İki, işçi sınıfı, sermaye sınıfının vahşi saldırıları ve gaddarlığı karşısında tedbirli olmak zorundadır.

İŞÇİ DAVASI

Avrupa'da İşçi Eylemleri

Fransa'da 4 milyondan fazla işçinin katıldığı grev ve gösterilerden bir görüntü

FRANSA'DA GENEL GREV

Fransa'da 7 mart pazar günü mahalli seçimlerin ilk turu yapıldı. Seçimlerde Komünist Partisi, Sosyalist Parti ve diğer sol partilerin kurduğu «Ortak Cephe» büyük oy aldı.

Seçim sonuçlarının açıklanmaya başlamasıyla birlikte Fransa'da grev dalgası da başladı. İşçi sınıfı, seçimde sağladığı başarıyı ülke çapında yürüteceği Genel Grevle pekiştirmeyi amaçladı.

Fransız Komünist Partisi işçileri Genel Greve çağırdı. Çağrıya ülkenin iki büyük işçi sendikası konfederasyonu da uydu. Genel İşçi Sendikaları Konfederasyonu (CGT) ve Fransa Demokratik İşçi Sendikaları Konfederasyonu 15 mart salı günü ülke çapında Genel Grev yaptılar. Greve 4 milyondan fazla işçi katıldı. Sanayi işçilerinin yanı sıra hastane, demiryolu, eğitim ve diğer kamu hizmetlerinde çalışanlar da Genel Greve katıldılar. Grev sırasında Fransa'da hayat tamamen durdu. Fabrikalar çalışmadı. Trenler işlemedi. Okullarda ders yapılmadı. Sokaklar temizlenmedi. İşçi sınıfı sermaye sınıfına karşı yaratıcı gücünü bir kere daha gösterdi.

Grevlerin yanı sıra işçi sınıfının önderliğinde büyük kitle gösterileri yapıldı. En büyük gösteri Paris şehrindeki Bastil Meydanında yapıldı. Bu gösteriye 80 binden fazla insan katıldı. Gösteri ve grevlerle Fransa'daki sermaye sınıfı iktidarı protesto edildi. İşçi sınıfının önderleri bu gösterilerde konuşmalar yaptılar. Bölgesel seçimlerin sermaye sınıfının iktidarını sarstığını söylediler. Devlet Başkanı Valery Giscard D'Estaing'in başında bulunduğu rejimin sallantıda olduğunu, artık iktidarda halkın söz sahibi olmak istediğini söylediler. Komünist, sosyalist ve diğer sol parti liderleri, halkın artık sağ partilere oy vermekten vazgeçtiğini açıkladılar.

Fransa'da Genel Grev ve gösteriler bir gün sürdü. Grevleri ve gösterileri engelleyemeyen hükümet, halkı grev süresince sokakları kirletmemeye çağırdı, okulları kapattı.

BELÇİKA'DA PROTESTO

Kapitalist ülkelerde işsiz sayısı hızla artmaktadır Belçika işçileri, işsizliğin artması karşısında geçen hafta bir protesto gösterisi yapmışlardır.

Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) üyesi 9 kapitalist ülkedeki işsizler toplamı 1975 yılı sonunda 5 milyon kişiyi bulmaktadır. Kapitalizmin içine düştüğü buhran nedeniyle işsiz sayısı bu ülkelerde halen artmaktadır. Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO) raporlarına göre Belçika'da işsiz sayısı 300 bini geçmektedir Aynı raporda işsizliğin kapitalist ülkelerde bu yıl daha da artacağı belirtilmektedir. Amerika, Batı Almanya, Fransa, Kanada, Belçika, Japonya, Portekiz, Yunanistan, Hollanda, Avusturya, Danimarka, Finlandiya, Türkiye ve diğer kapitalist sistem içindeki ülkelerdeki işsiz sayısının toplamı bu yıl 18 milyon kişiyi bulacaktır.

Belçika işçileri, giderek artan bu işsizliğe karşı tedbir almayan hükümeti protesto etmek için yürüyüş düzenlemişlerdir. Bu yürüyüşe 45 bin işçi katılmıştır. İşçiler, Belçika'nın Başkenti Brüksel'in bir meydanında toplanarak sermaye yanlısı iktidarı protesto eden konuşmalar yapmışlar ve daha sonra dağılmışlardır.

İSPANYA'DA DİRENİŞ

İspanya'da işçi sınıfının direnişleri geçtiğimiz hafta da sürmüştür. İşçi sınıfının başlattığı direnişlere diğer emekçiler de katılmışlardır. Ülkenin belli başlı büyük şehirlerinde yüzbinlerce insanın katıldığı kitle gösterileri yapılmıştır. Gösteriler sırasında hükümet kuvvetleri 7 kişiyi öldürmüşlerdir. Polis tarafından öldürülenlerin 4 ü işçidir.

Gösteriler sırasında İspanya'da serbest çalışmalarına izin verilmiyen Komünist ve Sosyalist Partilerin içinde bulundukları muhalefet örgütleri ortak bildiriler yayımlamışlardır. Bu bildirilerde, ülkede meydana gelen olayların demokrasinin sınırlı tutulmasından ileri geldiği belirtilmiştir. Bildirilerde işçi sınıfı partisine ve işçi sınıfının sendikalarına serbest çalışma hakkı istenmiştir.

Bu arada, İspanya'nın Vizcaya kentinde 15 bin ve Guipuzcoa kentinde 6.700 işçi ücret zammı ve diğer ekonomik haklar için başlattıkları grevi sürdürmektedirler.

ALMANYA'DA DAYANIŞMA

Batı Almanya'da çalışan yabancı işçilere yapılan ekonomik ve sosyal baskılar giderek artmaktadır. Alman hükümeti, içine düştüğü buhrandan yabancı işçileri ülkeden atarak kurtulacağını hesaplamaktadır Hükümet yabancı işçileri ülkeden atmak için yeni tedbirler hazırlamaktadır. «Yabancı İşçiler Üzerine Tezler» adı altında yeni bir kanun tasarısı hazırlanmıştır.

Bu tasarı ile Almanya'lı işçilerle yabancı işçiler arasındaki eşitsizlik artırılmak istenmektedir. Böylece Alman işçilerle yabancı işçiler birbibirine düşürülmek istenmektedir. Tasarıda Almanya'daki yabancı işçilerin haklarının gaspedilerek ülkeden atılmaları için yeni tedbirler getirilmektedir.

Batı Almanya'daki Alman ve yabancı işçiler bu durumu görmektedir. Yabancı ve Alman işçiler hükümetin bu tutumuna karşı mücadeleye hazırlanmaktadır. Stuttgrat kentinde ve çevresinde çalışan Türk, Alman, Yunan, İtalyan, İspanyol ve Portekiz'li işçiler bu ortak mücadelenin ilk adımını atmışlardır. Bu işçiler hükümete karşı ortak mücadele komisyonu oluşturmuşlardır. Bu komisyon geçtiğimiz ay bir basın toplantısı yaparak hükümetin son hazırlıkları hakkında işçilere bilgi vermiştir. Ayrıca bu komisyon bir de bildiri yayımlamıştır. Bildirinin altına iki Türkiye'li, iki Yunanistan'lı, iki Almanya'lı, iki İspanya'lı ve bir de Portekiz'li işçi temsilcisi imza koymuştur.

Alman hükümetinin işçilere karşı hazırladığı tedbirlere karşı bütün işçileri ortak mücadeleye çağıran bildiride şöyle denmektedir:

Yabancı işçi arkadaşlarımızın çalışma, oturma ve sosyal güvenlik haklarının kriz dönemlerinde de sağlanması söz konusudur. Herkesin yabancı ülkede çalışma, kalma süresini, baskı ve zorba yöntemlerden uzak, özgürce tayin edilmesi söz konusudur.

Haklarımızı birlikte savunalım, Alman, İspanyol, Türk, Yunan, Portekiz ve Yugoslav işçileri. Hepimiz işsizlik tehdidi altındayız. Bantlar hepimiz için daha hızlı dönmekte. İşyerindeki baskılar hepimiz için büyüyor. Fahiş kiralar, yükselen vergi ve fiyatlar hepimize karşıdır. Makinaların başında birlikte çalışıyoruz. İş yerlerimizi ve işçi haklarımızı birlikte savunmalıyız. Federal hükümetin, yabancı işçilerin haklarını yok etme plânlarının gerçekleşmesine izin vermiyelim.

E.K.İ. Merkez Atölyesi İşçileri İşçi Davası Gazetesini alırken.
(Foto — İşçi Davası)

İŞÇİ DAVASI'NA SALDIRANLARA İŞÇİLER KARŞI ÇIKIYOR

Zonguldak Maden İşçileri Sendikası Genel Başkanı Mehmet Tezer, Genel Başkanvekili Nizamettin Özkan ve fedaileri 18 mart perşembe günü İşçi Davası Gazetesi'ne saldırdılar. Gazeteyi satan arkadaşı tehdit ettiler.

Sendikacıların saldırısına karşı, bu sendikanın üyesi bulunan maden işçilerinin görüşüne başvurduk. E.K.İ. Merkez Atölyesi işçileri saldırganlar hakkında şöyle konuştular :

— Mehmet Tezer'in ve arkadaşlarının İŞÇİ DAVASI'na saldırısını nasıl karşılıyorsunuz?

— İŞÇİ DAVASI'na saldırmak, işçi sınıfına saldırmak demektir Her kim bu saldırıda bulunuyorsa, o işçi sınıfına karşıdır. Biz zaten Tezer'in işçi sınıfından yana olmadığını biliyoruz.

— Sendikacılar, İşçi Davası'nın işçileri böldüğünü iddia ediyor.

— Bu Gazete işçileri bölmüyor. Tam tersine işçileri birleştirmeye çalışıyor. Bize bilinç vermeye çalışıyor. İşçileri Tezer gibi sendikacılar bölüyor.

— Bu Gazeteye saldıranlar, işçilerin İŞÇİ DAVASI'nı okumadıklarını, benimsemediklerini iddia ediyorlar.

— Biz, hepimiz bu gazeteyi okuyoruz. Benimsiyoruz. Bu gazete bizim gazetemiz. Asıl onların gazetesi (Zonguldak Maden İşçileri Sendikasının haftalık sendika gazetesi) okunmuyor. Onların gazetesini paket yapıyoruz.

— Tezer ve onun gibi sendikacılar, «Bu gazeteyi satamazsınız» diye tehditte bulunuyor.

— Bizler satılmasından yanayız. Bunu da kimse engelleyemez. Bu gazete bizim gazetemiz. Biz okumak istiyoruz. Onlar istemiyorlarsa almasınlar. Bu gazeteyi tehdit etmek, bizi tehdit etmek demektir.

— Tezer ve onun gibi sendikacılar bu gazetenin yalan yazdığını iddia ediyorlar.

— Biz kimin yalan söylediğini, işçiyi kandırmak istediğini iyi biliyoruz. Bu Gazete gerçekleri yazıyor. İşçi sınıfının, bizim bilinçlenmemize yardımcı oluyor. Bu Gazete işçi sınıfından yana. Biz faydalı buluyoruz.

(Not: Gazetemize yönelen saldırı ve saldırıya karşı tepkiler hakkında geniş bilgi 4. sayfamızda.)

EVMA İŞÇİLERİ GREVDE

(İstanbul — İşçi Davası) — EVMA Deterjan ve Kolonya fabrikasında çalışan 175 işçi 6 Mart 1976 tarihinden itibaren grevdedir. İşçiler sendikalaşma hakkını kabul ettirmek için mücadele etmektedir. İşçiler, üyesi bulundukları Petrol Kimya-İş Sendikasını işverenin kabul etmesini istemektedir.

EVMA, DEVA HOLDİNG'e bağlı bir kuruluştur. Bu Holding'e bağlı diğer kuruluşlar şunlardır : DEVA İlaç Sanayii, İBRAHİM ETEM İlaç Sanayii, FARMİTALYA İlaç Sanayii, DEVSAN Gıda Sanayii. EVMA Tesislerinde Krem Çiti, Toz Çiti, Bacım-Lobi deterjanları ve Boğaziçi kolonyaları üretilmektedir. Şirket üreitiği malları Türkiye'de satmaktadır. Ayrıca kolonya, dış ülkelere de ihraç edilmektedir. EVMA Tesisleri İstanbul-Topçular (Rami) semtindedir.

Grev yapan EVMA işçilerinin istekleri şunlardır :

1 — SENDİKANIN İŞVEREN TARAFINDAN TANINMASI (ESAS AMAÇ)

2 — BRÜT OLARAK YILLIK 1500 LİRA ZAM

3 — KIDEM TAZMİNATININ 45 GÜNE ÇIKARILMASI

4 — SENEDE 5 İKRAMİYE

5 — KÂRDAN BELLİ BİR ORANIN İŞÇİLERE DAĞITILMASI

6 — İŞ ŞARTLARININ DÜZENE SOKULMASI (YANİ HER İŞÇİNİN BELLİ BİR İŞİ OLMASI)

7 — HER İKİ TARAFIN EŞİT SAYIDAKİ ÜYELERİNDEN OLUŞACAK BİR DİSİPLİN KURULUNUN KURULMASI

8 — YAKACAK, ÖLÜM, DOĞUM, EVLENME YARDIMLARI GİBİ SENDİKAL HAKLAR

İŞÇİ DAVASI, grev yerine giderek EVMA işçileri ile görüşmüştür. Bu görüşmeyi aşağıda veriyoruz.

— İşyerinde kaç işçi çalışıyor?

— Toplam işçi sayısı 150. Memurlarla birlikte 242. İşçilerin yüzde 40 ı kadın.

— İşyerinde ortalama ücret düzeyi nedir?

— Ortalama brüt ücret 1300 lira. En az 1200 en çok 1700 lira. Çok az sayıda ustabaşı 1700 lira alabiliyor.

— İşçiler ücret dışında sosyal haklar alıyorlar mı?

— Yıllık kârın yüzde 5 i temettü olarak işçilere dağıtılıyor. Adam başına ortalama 3000 lira düşüyor. Ancak bizler bu dağıtılan rakkamın doğruluğunu bilmiyoruz. İzin ücreti var. Çok düşük.

— Fabrikanın sermayesi ne kadar? Ne kadar kâr ediyoro?

— Kuruluş sermayesi 3 milyon lira. Ortalama bürt kârlılığı yüzde 30 dan fazla. Yalnız 1975 yılı kârı 20 milyon liranın üzerinde.

— Fabrikada üretilen mallara olan talep nedir?

— Fabrika talebi karşılıyamıyor. Fazla üretim için işçiler topluca fazla mesaiye zorlanıyor. Fazla mesai ücreti yüzde yüz üzerinden ödenmesi gerekirken yüzde 50 üzerinden ödenmektedir.

— İş gücü ile makina techizatının üretim içindeki ağırlıkları nedir?

— İşgücünün ağırlığı çok fazladır.

— Şu sırada fabrikada stok bulunuyor mu?

— Fabrikada yok. Ancak işveren dışarıda stok ettiyse bilmiyoruz.

— Çalışma saatleri ve molalar ne şekilde? Ücretli izin ne kadar?

— Tek vardiya, 8.00 - 18.00 arası. Günde 9 saat. 45 dakika yemek, 20 dakika çay molası var. Cumartesi, Pazar tatil. Ücretli izin 5 yılını doldurana kadar 15 gün, 5 yıldan sonra 21 gün.

— İşyerinde iş kazaları ve meslek hastalıkları görülüyor mu?

— Evet. Hava ile çalışan otomatik makinalar var. Bu makinalara elini ve kolunu kaptıran işçilere sık sık rastlanır. Tozdan ciğerleri hastalananlar da var. Kolonya bölümünde alkolden gözler zarar görüyor. 4 yılda 50 kişi gözlük takar duruma geldi. Makinaya parmağını kaptıran bir işçi arkadaş 5 kuruş bile tazminat alamadı Kolu kırılan bir arkadaş, 1 sene mahkeme kapılarında süründükten sonra 500 lira gibi gülünç bir parayı tazminat olarak aldı.

— İşgüvenliği ile ilgili bir tedbir alınmamış mıdır?

— Hayır alınmamıştır.

— Havalandırma, aydınlatma ve ısıtma tesisleri var mıdır?

— Yok denecek kadar azdır. Süs olsun diye döşenmiş kalorifer tesisatı vardır. Ancak çalıştırılmamaktadır. Gelen müfettişler ise bu soruları hep patrona sormakta ve tabii olumlu cevap alıp raporlarını öyle düzenlemektedir.

— İşyerinde yemek veriliyor mu?

— Evet. Yemekler normal. Haftada bir kere et yemeği veriliyor. Dört ayda bir ise tavuk çıkıyor.

— İşçilerin sağlık sorunları nasıl hallediliyor?

— Fabrikanın doktor denen bir baytarı var. Her türlü hastalığa c bakar. Mahdut sayıda ilâç verir. Önemlı hastalıklar çıkıyor. Kendisi anlamadığı halde sigorta hastanesine de havale etmiyor. Bir iki gün istirahat veriyor. O da aylığımızdan kesiliyor. Bunun için istemiyoruz. Yani burada anlayacağınız gibi ya çalışırsın ya da ölürsün.

— Çok ağır şartlarda çalışan işçiler var mı?

— Evet, taşıyıcılar çok ağır şartlarda çalışıyor. 300 kg'lık bidonlar taşıyorlar. 100 kg'lık koliler taşıyorlar. 10 saat içinde makinalara 40'ar kg'lık 400 adet toz dökmeleri gerekiyor. Bunun sonucu bir arkadaşımızın idrarından kan geldi. Ne tazminat aldı, ne de tedavi gördü. Sadece patron müstahdem olarak kendisini yanına aldı.

— İşçilerin sendikayla ilişkileri nasıl?

— İşçilerle sendika, harekette ve fikirde kaynaşmış durumdadır.

— İşyerinde daha önce grev oldu mu, sonuçları ne oldu?

— 1970 yılında bir örgütlenme ve sendikalaşma hareketi oldu. Grev oylamasına gidildi. Fakat patron, işçilerin sevip saydıkları bazı adamları yanına çekerek kendi çıkarına kullandı. O dönemdeki hareketimiz başarısızlıkla sonuçlandı. 15-20 arkadaşımız işten atıldı. Atılmayan bazı arkadaşlar da uzun müddet zam alamadı.

...NACİ VARDAL adındaki işçi bu konuda şunları anlattı :

«Babamda bu işyerinde çalışmakta ve ustabaşı. 1970'deki örgütlenme ve sendikalaşma hareketini işveren yanlısı olan babam ve bir kaç ustabaşı arkadaşı bastırmış. Fakat daha sonra tekrar işçilerin sevgi ve itimadını kazanmıştır. Bu arada hatasını anlayarak bu defaki hareketin başını çekmiştir. (Baş Temsilci olarak). Ancak, tam işin sonuna gelindiğinde işverenin verdiği teminata inanarak işçi arkadaşlarını bir noktadan sonra yine yalnız bırakmıştır. Bizlerinse birbirimize itimadı var Sendikaya ve örgütlenmeye inancımız var. Mücadele yolu ile işvereni dize getireceğimize inanıyoruz.»

— Bu seferki hareketinize karşı patron ne gibi tedbirler uyguladı?

— Patron konu daha uzlaştırma kurulunda iken bu kurula bir bildiri göndererek sendikacıları ve sendikalaşmayı kötüledi. Aslında kendisinin işçilerine karşı iyi niyetli olduğunu ve haklarını sendikaların müdahalesi olmaksızın verebileceğini söyledi. 18 işçiyi işten attı. Fakat daha sonra onların tekrar işe alınmasını sağladık. Şu anda iki kişi işten atılmış durumdadır. Bu arkadaşlarımızı da işe aldıracağız. İsteklerimizin biri de budur. Bizler biliyoruz ki, işveren ve işçi ilişkileri vicdani değil maddi temellere dayanır. Karşılıklı çıkar ilişkileridir.

— Başka işyerlerindeki işçiler grevinizi destekliyor mu?

— Diğer fabrikalardan işçi arkadaşlar geldiler. Moral verdiler. Maddi yardım teklifinde bulundular.

Grevdeki EVMA işçileri. (Foto — İşçi Davası)

— İşçilerin ortalama tahsil durumu nedir?

— İlk okul mezunu.

— İşçilerin oturdukları yerler ve iş sonrası toplandıkları yerler nerelerdir?

— İşçiler daha çok kiraların ucuz olduğu gecekondu semtleri olan Taşlıtarla ve Bahçelievler'de otururlar. İş sonrası buralardaki kahvelerde toplanırlar.

— İşçilerin yaş ortalaması ve medeni halleri nasıldır?

— Yaş ortalaması 30 dur. İşçilerin yüzde 65 i evlidir.

— Grevler sizce ne ifade ediyor?

— Grev, ekonomik hakları almak için verilen mücadeledir.

— Sendikalaşma hareketi ve sendikal mücadele neyi ifade etmektedir?

— Hakkımızı almak ve iş güvenliğini sağlamayı ifade eder.

— Gazete takip edebiliyor musunuz?

— Evet. Ben hergün 2 gazete okurum. Milliyet ve Tercüman. Her arkadaş mutlaka bir gazete takip eder. Kadın arkadaşlar daha çok resimli yayın okurlar.

— Sizce sosyalist toplum düzeni ile Kapitalist toplum düzeni arasındaki fark nedir?

— Okuyup anladığımıza göre, sosyalist toplum biz işçiler için daha iyi, fakat patronlar için daha kötü.

— Parlamentodaki siyasi partiler hakkında ne düşünüyorsunuz?

— AP zengin partisi. Diğerleri de öyle. CHP daha fazla işçi yanlısı.

— Bugün Türk-İş ile DİSK'in birleşmesi işçilerin lehine olduğu halde neden birleşemiyorlar?

— Çünkü DİSK işçiden yana, Türk-İş değil. Bu sebebten birleşemiyorlar.

— İşçilerin bu tür mücadeleleri nereye kadar sürecektir?

— Hükümetin işçiden yana olmasına kadar sürecektir.

— Sınıf mücadelesi nedir? Nereye kadar varır?

— Bütün işverenlere karşı toplu olarak emeğimizin hakkını savunmaktır. Ve kazanıncaya kadar devam edecektir.

— Günlük gazetelerde en çok hangi haberler dikkatinizi çekiyor?

— İş haberleri. İşçilerin mücadeleleri ile ilgili haberler.

— Sizlerin arzuladığınız bir gazetede neler olmalıdır?

— Fiyat düzeylerini ve hayat şartlarını, ücretleri, hakları mukayeseli olarak anlatan bir gazete olmalı. Diğer ülkelerdeki işçilerin durumu ile bizim durumumuzu karşılaştırmalı, aradaki farkları göstermeli.

— Diğer işçi arkadaşlara söylemek istediğiniz bir şey var mı?

— EVMA işçileri olarak bizler, işverenle anlaşma yolunda her türlü iyi niyeti gösterdik. Aynı iyi niyeti işveren göstermedi. Biz de son silahımız olan greve sarıldık. Ve onu kullanıyoruz. Haklarımızı alıncaya kadar da bu mücadele sürecektir. Disiplinli olarak bütün arkadaşlar bu hareketi yürütmeye kararlıyız. Diğer arkadaşlardan isteğimiz bizi desteklemeleridir. Yarın biz de iki elimiz kanda olsa onların yanında olacağız. İşçi sınıfı bir bütündür Mücadelesi de bir bütündür. Emeğimizin karşılığını ve insan gibi bir hayatı istiyoruz. Bütün işçi arkadaşlara selam.

YORUM

Sendikal mücadele, işçi sınıfının sermaye sınıfına karşı yürüttüğü mücadele şekillerinden biridir. Tek tek işçiler patron karşısında güçsüzdür. Patronlar da bunu bildiği için işçilerin sendikalaşmasını ve güçlenmesini istemez. Ya da sarı sendikaları işçilerin başına musallat eder.

İşçi ile patron arasındaki ilişki maddi çıkar ilişkisidir. Bunu kavrayan işçiler kendilerini gerçekten temsil eden sendikalarda örgütlenmeye yönelir. Böylece haklarını patrona karşı kendi gücüyle savunur. Evma işçilerinin mücadelesi bunun canlı bir örneğidir. Evma işçileri, patrona karşı bütünlüklerini sağlamada geçmiş mücadelelerinden ders almışlardır.

Ancak, sendikaların güçlü kalabilmesi işçilerin ona sahip çıkmasıyla mümkündür. Sendikanın güçlü olması, sendikanın yönetiminde işçilerin söz ve karar sahibi olmasıyla mümkündür. Bunun tek yolu sendika içinde demokrasinin uygulanmasıdır. İşçilere söz hakkı tanınmasıdır. Üyelerine söz hakkı tanımayan sendikalar çökmeye mahkûmdur.

Sendikalar işçilerin patronlara karşı kurdukları birleşme ve dayanışma örgütleridir. Sendika gücünü işçiden alır. Sendikanın asıl sahibi işçidir. Bu yüzden işçiler, «Biz yöneticimizi seçtik. Bundan sonrası bizi ilgilendirmez» dememelidir. Özellikle toplu sözleşme konusunda bütün işçiler tartışmaya canlı olarak katılmalıdır. Toplu sözleşme taslağının hazırlanmasında; görüşmelerin yürütülmesinde; karar verme anında ve uygulama safhasında işçiler aktif olarak yer almalıdır.

Hürcam-İş yöneticileri ve cam işçileri bu konuda çok olumlu adımlar atmışlardır. Cam sanayisi işçilerinin bu çalışması, Evma işçilerinin mücadele azmi, maden işçilerine örnek teşkil etmelidir. Maden işçileri, işverene ve başındaki sarı sendika yöneticilerine karşı ancak böyle bir mücadele anlayışıyla başarı kazanabilir.

CAM İŞÇİLERİ SENDİKADA DEMOKRASİ UYGULUYOR

• HÜR CAM-İş'İN GEBZE'DEKİ TOPLANTISINA 1000 İŞÇİ KATILDI

Gebze (İşçi Davası) — Hürcam-İş sendikası, 13 Mart günü saat 15.00 de, Gebze'de Çayırova cam fabrikası işçileriyle bir sohbet toplantısı yapmıştır. Toplantıyı, iki günlük bir çalışmayla sendikanın Gebze Şubesi örgütlemiştir.

Toplantıya, Hürcam-İş Genel Merkez Yöneticileri, Mersin Şube Başkanı, Topkapı Şube Başkanı ve Gebze Şube Yöneticileri ile davetliler katılmıştır. Toplantıda, Çayırova Cam Sanayii ve diğer altı işyeri için hazırlanan Toplu Sözleşme taslağı işçilere açıklanmış ve üzerinde tartışılmıştır. IŞÇİ DAVASI toplantıyı yerinde izlemiştir.

Toplantının yapıldığı sinema salonunun çeşitli yerlerinde asılan pankartlarda şunlar dikkati çekiyordu :

● GENEL GREV YASALAŞMALIDIR

● YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ

● YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ

● YAŞASIN DİSK, YAŞASIN HÜRCAM-İŞ

Toplantının açış konuşmasını Hürcam-İş Genel Başkanı ALİ ŞAHİN yapmıştır. Özetle şunları söylemiştir :

«Hürcam-İş Sendikası, işkolu seviyesindeki işçilerin büyük çoğunluğunu bünyesinde toplamış olmasına rağmen, sermayenin siyasi yetkilileri, sendikamızın işkolunda yetkili olduğunu bir türlü açıklayamıyorlar. Çünkü, cam sanayisinde işçi sınıfından yana sendika Hürcam-İş'tir. Sermaye iktidarı da bu yüzden Hürcam-İş'i istememektedir.»

Genel Başkan, konuşmasının devamında Hürcam-İş'in son gelişmeleri hakkında bilgi vermiştir. Daha sonra Mersin Şube Başkanı konuşmuştur.

Mersin Şube Başkanı, kapitalist toplumda sınıfların olduğunu, temel iki sınıf olarak işçi sınıfı ile sermaye sınıfının belirlendiğini, bunların çıkarlarının birbirine zıt olduğunu örneklerle anlatmıştır. Arkasından sendikanın Eğitim Sekreteri Abdo Salmanoğlu, işçi sınıfının sınıfsal mücadelesinde eğitimin önemini belirten bir konuşma yapmıştır

Konuşmalar arasında, toplantıyı yöneten Genel Sekreter işçi sınıfının tarihi hakkında bilgi vermiştir. Cam işçisinin geçmiş tarihine sahip çıkması gerektiğini, aynı şekilde sermayenin Türkiye'de çiçek bayramı diye yutturduğu 1 MAYIS'ın, işçi sınıfının devrimci mücadelesinin tarihi sayfalarından biri olduğunu söylemiştir. DİSK'in 1 MAYIS'ı, bu yıl işçi sınıfının mücadelesinin şerefli bir günü olarak kutlayacağını açıklamıştır.

Toplantının son konuşmasını Hürcam-İş Gebze Şube Başkanı Ahmet Topaloğlu yapmış ve özet olarak şunları söylemiştir :

«Cam işkolunda bulunan Kristal - İş Sendikası, sermaye yanlısı bir politika izlemektedir. Patronlarla işbirliği yapıp sahte üye fişleri düzenlemektedir. Kristal-İş Sendikası bundan sonra işçileri aldatamıyacaktır. İşçi sınıfının gücüne dayanmıyan ve inanmayan sendikacılık artık ayakta duramaz, duramıyacaktır.

Cam işvereni, Türkiye'de bu işkolunda tekeldir. Rekabetsizdir. İşveren, bizzat sanayi ve banka sermayesidir. Uluslararası sermayenin en büyük temsilcisi olan Dünya Bankası tarafından desteklenmektedir. Tekel olan böyle bir sermayeye karşı işçiler de tek vücut olmalıdır. İşçiler parçalanmış bir halde, böyle bir sermayeye karşı mücadele edemezler. Bu yüzdendir ki işçiler birlikte olmalıdır.»

Hürcam . İş toplantısına katılan Gebze'li işçilerden bir grup. (Foto — İşçi Davası)

Ahmet Topaloğlu sözlerini şöyle bitirmiştir :

«İşçi arkadaşlarımız toplantılarda herhangi bir fikir beyan etmiyorlar, eleştiri getirmiyorlar. Bu durum, herhangi bir fikre sahip olmadıkları ve sendika yöneticilerini eleştirmedikleri anlamına gelmez. İşçiler kendi aralarında çeşitli fikirleri konuşuyorlar, tartışıyorlar. Aynı şekilde sendika yöneticilerinin hatalarını görüyorlar ve kendi aralarında eleştiriyorlar. Bu da bir şeydir. Bu da olumlu bir şeydir. Ama bütün bunlar, sendikanın çeşitli toplantılarında ortaya konmalıdır. İşçiler fikirlerini beyan etmelidir. İşçiler, sendika yöneticilerini özellikle bu toplantılarda eleştirmelidir. Tabanın söz ve karar sahipliği bu şekilde geliştirilip sağlanabilir.»

Geç saatlere kadar süren toplantı, taslağın okunması bittikten sonra sona ermiştir.

Diğer yandan Cam işkolunda Hürcam-İş üyesi 6000 işçi, Çalışma Bakanlığı'nın işkolu yetki ihtilafını çözüme kavuşturmamasını ve işverenin işçiler üzerinde baskı kurmasını protesto amacıyla 24 saatlik yemek boykotu yapmıştır. Hürcam-İş yöneticileri, işkolu yetkisini en güçlü sendika olan Hürcam-İş'in almasını, işverenin engellemeye çalıştığını açıklamışlardır.

HÜRCAM-İŞ SENDİKASI ŞU İŞYERLERİNDE YETKİLİDİR :

1 — ÇAYIROVA CAM SANAYİİ A.Ş.

2 — CAM ELYAF SANAYİİ A.Ş.

3 — TÜRKİYE ŞİŞE VE CAM SANAYİİ A.Ş. CAM İŞLEME FABRİKASI

4 — TOPKAPI ŞİŞE SANAYİİ A.Ş.

5 — TEKNİK CAM SANAYİİ A.Ş.

6 — ANADOLU CAM SANAYİİ A.Ş. (MERSİN)

7 — HASAN GÖKYİĞİT VE OĞULLARI TİC. ve SAN. Şti.

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI NE YAPMALI

15

İSHAK KAFKASLI

dünyada detant

BİRİNCİ DÖNEM :

Rusya'da 1917 yılında ilk sosyalist iktidar kurulmuştur. İkinci Dünya savaşından sonra bir çok ülkede sosyalist iktidarlar kurulmuştur. Böylece sosyalizm bir dünya sistemi haline gelmiştir. İşte 1917 yılından, ikinci dünya savaşı sonuna kadar geçen zaman, iki dünya sistemi arasındaki mücadelenin birinci dönemidir.

Geçen sayımızda bu dönemde «barış içinde bir arada yaşama» mücadelesinin doğuşunu ve geçirdiği gelişmeleri anlattık. Bu dönemin özelliklerini şöyle özetliyebiliriz :

1 — Emperyalist-kapitalist sistem güçlüdür. Dünya politikasına yön vermektedir. Buna karşılık sosyalizm ancak tek ülkede gerçekleşmiştir. Emperyalist sistem karşısında sosyalizm zayıftır.

2 — Emperyalist ülke yöneticileri bu güçlerine güvenerek, Sovyetlerin bütün barış tekliflerini reddetmektedir. Sovyet iktidarını devirmek ve onun yerine kendilerine bağlı bir burjuva iktidarı kurmakta kararlı bulunan emperyalistler, Sovyetlerin barış tekliflerine kulak asmamaktadır.

3 — Buna karşılık, Sovyet iktidarının bütün çabası iki noktada toplanmaktadır :

— Tek ülkede sosyalizmi gerçekleştirmek.
— emperyalistlere ve karşı devrimcilere karşı sosyalist devleti korumak ve güçlendirmek.

Gerek Lenin'in, gerekse ondan sonra parti ve devlet yönetiminin başına geçen Stalin'in politikası budur.

İKİNCİ DÖNEM :

«İkinci evre, dünya sosyalist sisteminin kendisini kabul ettirmesi ve pekişmesi evresidir. Bu evrede yeryüzündeki güçler dengesi sosyalizm lehine değişmiştir.» (ÜRÜN Dergisi, sayı: 18, sayfa: 58)

Bu dönemi tarih olarak, ikinci dünya savaşının bitiş tarihi olan 1945 yılından, Sovyetler Birliği Komünist Partisi (SBKP)'nin yirminci kongresi tarihi olan 1956 yılına kadar düşünebiliriz. Bilindiği gibi bu dönem SOĞUK SAVAŞ dönemidir Emperyalist ülkelerin, sosyalist ülkelere, özellikle Sovyetler Birliği'ne saldıracak gücü yoktur. Fakat sosyalizmin gelişmesini önlemeye çalışmaktadır. Bunun için MÜDAHALE SAVAŞLARI açmaktadır. Denebilir ki bu dönem içinde iki sistemin gücü birbirine yakındır. Bu dönemin tarihi gelişmesine kısaca göz atmakta fayda vardır :

SOSYALİZMİN MUZAFFER İLERLEMESİ :

İkinci Dünya savaşından Sovyetler Birliği diğer devletlerden çok daha ağır kayıplara uğradı. 20 milyon Sovyet vatandaşı öldü, bir o kadarı yaralı ve sakat kaldı. Sovyet ülkesinin tarım ve sanayi alanları tahrip edildi. Fakat Sovyetler savaşı politik açıdan daha güçlü bitirdi. Uluslararası itibarı daha yükselmiş oldu. Kanlı Nazi faşizmini (Hitler Almanyasını) yenen bir devlet olarak bütün dünyanın saygısını ve sevgisini kazandı Artık dünya politikasının hiç bir meselesi Sovyetler katılmadan halledilemezdi.

Sovyetler'in saldırgan emperyalist devletlere karşı zaferi dünyanın gelişmesi üzerinde kesin bir etki yaptı. Çeşitli Avrupa ülkelerinde devrimler patladı. Arnavutluk, Bulgaristan, Doğu Almanya, Macaristan, Polonya, Çekoslovakya, Romanya ve Yugoslavya'da «Halk Demokrsisi» düzeni kuruldu. Bu ülkelerdeki komünist partilerinin yönetimi altındaki işçiler ve köylüler kapitalistlerin ve toprak beylerinin iktidarını yıktılar. Sonra yapılan bu demokratik halk devrimleri, sosyalist devrimlere dönüştüler. Bu dönüşüm barışçı yoldan, iç savaş olmaksızın gerçekleşti. Böylece «Halk Demokrasili» Avrupa ülkeleri kapitalizmden ayrılıp sosyalist yolu seçtiler. (SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİSİ TARİHİ - B. Ponomarev - Bilim Yayınları, sayfa: 261 ve devamı)

Asya kıtasında da yeni gelişmeler oldu. Japonya'nın askeri yenilgisi emperyalizmin Asya'daki durumunu zayıflatmıştı. Sovyet orduları, Japon işgalcilerini Kuzey Kore'den çıkardılar. Kuzey Kore'de «Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti» kuruldu.

Komünist Partisi'nin yönetimindeki Çin halkı, gerici Komintang hükümetini devirdi ve iktidarı ele geçirdi. 1949 Ekiminde «Çin Halk Cumhuriyeti» kuruldu.

Vietnam halkı Japon istilacılara ve Fransız sömürgecilerine karşı uzun yıllar mücadele etmişti. Ülkenin kuzeyinde mücadele başarıya ulaştı. Böylece Demokratik Vietnam Cumhuriyeti kuruldu.

Sovyetler, bütün bu cumhuriyetlerin haklarını azimle savundu. Kuruluşlarından itibaren yardım etmeğe başladı.

1950 yılı başlarında onbir devlet kapitalizmden ayrılmışlardı : Arnavutluk, Bulgaristan, Macaristan, Demokratik Alman Cumhuriyeti, Demokratik Vietnam Cumhuriyeti, Çin Halk Cumhuriyeti, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Polonya, Romanya, Çekoslovakya ve Yugoslavya Halk Demokrasisi. Bu ülkeler Sovyetler Birliği ve Moğolistan Halk Cumhuriyeti ile birlikte SOSYALİST DÜNYA SİSTEMİNİ meydana getirdiler. Bu ülkeler dünya topraklarının dörtte birini kapsıyorlar ve dünya nüfusunun üçte birinden çoğunu meydana getiriyorlardı.

KAPİTALİST ÜLKELERDE İŞÇİ SINIFI HAREKETİ GELİŞTİ. Sovyet halkının faşizme karşı zaferi kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfını daha etkin bir hâle getirdi. Bir çok ülkede savaştan önce yasaklanan komünist partileri yasal (kanuni) hâle gelmişlerdi. 1946'da kapitalist ülkelerdeki komünistlerin sayısı 5 milyonu aştı. Komünist partilerin yönetimi altında çeşitli ülkelerin işçi sınıfı önemli demokratik ve toplumsal haklar kazandılar.

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞLARI : Sovyetler Birliği tarafından emperyalizmin saldırgan güçlerinin tepelenmesi ulusal kurtuluş hareketlerini geniş ölçüde etkiledi. Dünya sosyalist sisteminin kuruluşu, emperyalizmin sömürge sisteminin yıkılışını hazırladı. Çin, Kuzey Kore ve Kuzey Vietnam halklarından başka Hindistan, Birmanya, Endonezya, Seylan ve diğer ülkelerin halkları da ulusal bağımsızlıklarını kazandılar.

Böylece kapitalist sistem ile sosyalist sistem arasındaki mücadele çağımızın esas çelişkisi durumuna geldi.

Sosyalizmin böyle muzaffer ilerlemesi, emperyalist ülkeleri harekete getirdi. Emperyalistler sosyalizmin muzaffer ilerleyişini durdurmak, işçi hareketini ve ulusal kurtuluş hareketlerini zayıflatmak için ellerinden geleni yaptılar. Fakat, artık, emperyalizm, dünya sosyalist sisteminin uluslararası etkisinin ve gücünün sel gibi ilerleyişini frenliyecek güce sahip değildi. Sosyalist dünya sistemi, dünya politikasını belirleyici gücü oluyordu.

SOĞUK SAVAŞ NASIL BAŞLADI

İkinci Dünya savaşının sonucu emperyalistleri memnun etmemişti. Sovyetler Birliği'nin dünyada artan itibarı onları ürkütüyordu. emperyalistler bir çok Avrupa ve Asya ülkesinin kapitalist sistemden ayrılmasına seyirci kalmak istemiyorlardı. Ulusal Kurtuluş hareketlerinin kuvvetle yükselmesi onları ciddi bir şekilde endişelendiriyordu.

Savaş sonrasında uluslararası durum, sosyalist sistem ile kapitalist sistem arasında sert bir mücadele halinde kendini gösteriyordu. Ellerine büyük bir ekonomik ve askeri güç toplanmış bulunan Amerika'nın yöneticileri dünyaya egemen olabileceklerini sanıyorlardı. 1945 yılı sonunda Amerika devleti başkanı Truman, savaştan kaçınmanın tek yolunun, «dünyanın yönetimi»nin Amerika'ya verilmesi olduğunu söyledi. Amerika, ekonomik yardım adı altında, kapitalist ülkelere egemen oluyordu. İngiltere ve Fransa bile Amerika'ya bağımlı hale geldi. Sermaye yatırımı konusunda dünyadaki belli başlı alanları, hammadde kaynaklarını ve pazarlarını ellerine geçiren Amerikan tekelleri dünyanın en büyük sömürücü gücü oldular.

Amerikan emperyalizmi, kapitalist dünyanın tüm gerici güçlerini çevresinde toplıyarak, gericiliğin kalesi, uluslararası jandarması olmuştu. Amerikan emperyalizmi, Batı Avrupa ülkelerinde tekelci burjuvaziye, asker takımına ve faşist şeflere dayanıyordu. Güney Amerika, Asya ve Afrika ülkelerinde askeri diktatörlere, krallara ve feodal beylere dayanıyordu. Bütün bu gerici güçler, Amerikan emperyalistlerinin yardımıyla işçi hareketini ve ulusal kurtuluş hareketlerini boğuyorlardı.

Savaş sonrasında Amerikan emperyalizmi MÜDAHALE SAVAŞLARININ BAŞLICA TERTİPÇİSİ oldu. Bu müdahale politikası Sovyetler birliği ile halk demokrasilerine karşı yönelmişti. Amerika güç dengesinden hareket ederek SOĞUK SAVAŞI başlattı. Amerika'da silahlanma yarışı yoğunlaşıyor, nükleer silah stokları çoğaltılıyor, orduların mevcudu arttırılıyordu. Amerika aynı zamanda saldırgan askeri bloklar kuruyor, sosyalist ülkelerin sınırlarına askeri üsler yerleştiriyor, atom tehdidi savuruyordu. 1949 da NATO kuruldu. Nato üyesi ülkelere atom silahları ile donatılmış Amerikan birlikleri yerleştirildi. 1950 yılı içinde Amerika'nın girişimi ve katılmasıyla iki yeni saldırgan blok daha kuruldu. Bunlar CENTO ve SEATO'dur. Bu bloklara dahil ülkelerde, sosyalist ülkelere yöneltilen ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı mücadeleye tahsis edilen askeri üsler meydana getirildi.

Emperyalistler bu saldırı politikalarını «kahrolsun komünizm» edebiyatı ile yürütüyorlardı. Bütün ülkelere ve halklara «komünizm tehdidi» olduğu iddiasıyla, kendi saldırgan politikalarını haklı gösteriyorlardı. Onların asıl korkusu sosyalist ülkelerin çoğalmasını önlemekti. İkinci olarak kendi ülkelerindeki işçi sınıfı hareketinin gelişmesinden korkuyorlardı. Onların, sosyalist ülkelere karşı duydukları bitmez tükenmez kin bundan ileri geliyordu.

Amerikan emperyalistlerinin bu saldırgan politikalarıyla üçüncü bir dünya savaşına gidiliyordu. Amerikan yöneticileri atom bombası kullanmağa hazırlanıyorlardı 1950 yılında doğrudan askeri müdahaleler başladı. Amerika Kuzey Kore ile Güney Kore arasında silahlı bir çatışma kışkırttı. Amerikan birlikleri ve diğer kapitalist ülkeler askeri birlikleri Kore'ye çıkartma yaptı. Uluslararası durum son derece ağırlaştı. Yeni bir dünya savaşı tehlikesi doğuyordu.

Amerikan emperyalistleri daha uzun yıllar atom silahının tek sahibi kalacaklarını umuyorlardı ve planlarını ona göre yapmışlardı. Fakat yanıldılar. Sovyetler 1949 yılında ilk atom bombasını, 1953 de hidrojen bombasını başarı ile tecrübe etti. Böylece Amerikanın atom silahları üzerindeki tekel durumu ortadan kalktı. Sovyetlerin savaş gücünün artması, emperyalist savaş kışkırtcılarının saldırganlıklarını azalttı.

Bu gelişmeler içinde sosyalist dünya sistemi, barışın ve halkların güvenliğinin kalesi oldu Sovyetler Birliği, kapitalist devletlere ısrarla atom denemelerinin ve atom silahı kullanılmasının yasaklanmasını teklif ediyordu. Fakat başta Amerika olmak üzere, İngiltere, Fransa gibi devletlerin hükümetleri bu tekliflere inatla karşı çıktılar.

Ancak sosyalist sistemin yorulmak bilmez çabaları, bütün dünya ülkelerinde gelişmiş olan barış taraftarlarının güçlü hareketi, yeni bir dünya savaşını önleme yolunda önemli kazançlar elde etti.

ÜÇÜNCÜ DÖNEM :

«Üçüncü aşama, sosyalizmin, dünyanın gelişimini belirleyen güç olarak kendisini bütün gücüyle gösterdiği aşamadır.»

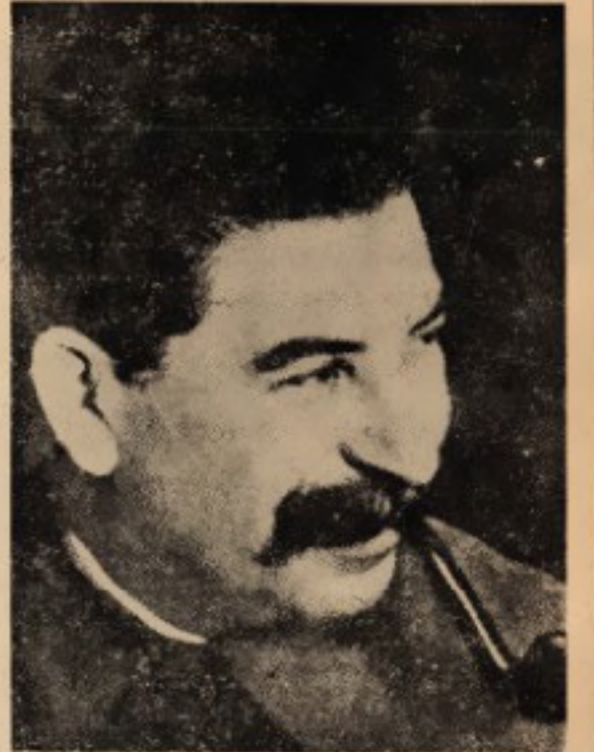
Bu dönem SBKP'nin XX. kongresinin yapıldığı 1956 dan günümüze kadar gelen dönemdir. Özellikle Vietnam savaşının Amerika'nın yenilgisiyle sonuçlanmasından sonraki dönemde sosyalizmin üstünlüğü açıkça ortaya çıkmıştır. Bu dönemin en önemli başarısı geçen yıl yapılan HELSİNKİ ZİRVE KONFERANSI'dır. Bu konferansta imzalanan belgeler dünya sosyalist sisteminin ve uluslararası işçi sınıfı hareketinin «barış içinde birlikte yaşama» politikasını emperyalist yöneticilere kabul ettirilmesinin yazılı ifadeleridir.

Bu dönemde, artık güçlü olan sosyalist sistemdir. Dünya politikasına yön veren sosyalist sistemdir. Bunun için, sosyalist sistem ve kapitalist ülkeler işçi sınıfı, kendi mücadele biçim ve metodlarını sermaye sınıfına kabul ettirmiştir. Mücadele alanını, mücadele araçlarını seçme hakkı artık sosyalistlerin eline geçmiştir. Yeni mücadele biçimi «barış içinde yanyana yaşama şartlarında iki sistem arasındaki yarışmadır.» Emperyalist - kapitalizmin güçlü olduğu dönemlerde onun dediği oluyordu. Onun dediği ise sıcak ve soğuk savaştı. Sosyalizmin güçlü olduğu dönemde, sosyalistlerin dediği oluyor. Onların dediği ise «barış içinde ekonomik ve toplumsal yarışmadır.» Emperyalist ülke yöneticileri, kendilerinin güçlü olduğu dönemde, sosyalist devletlerin «barış» çağırılarına kulak asmıyorlardı. Şimdi ise kapitalizm, sosyalist sistem ile barış içinde bir arada yaşamaya razı oluyor. İstemese de bu politikayı kabul etmek zorunda kalıyor.

Ancak bu durum, dünya tekellerinin ve onların denetimindeki emperyalist ülke hükümetlerinin artık hiç, savaşı ve şiddet yolunu düşünmedikleri anlamına gelmez. Aslında, sermaye sınıfının iktidarda olduğu ülkeler içerisinde gericiliğin güçlenmesi, uluslararası alanda ise emperyalizmin «soğuk savaş» politikasının yeniden ortaya çıkması tehlikesi ortadan kalkmış değildir. «Barış» olmuş - bitmiş bir durum değildir. Dünya barışının her gün yeniden kazanılması gerekir. Barıştan yana olanların, barış uğruna her gün aktif mücadele vermeleri gerekir. Emperyalizm, sosyalizme karşı beslediği düşmanca amaçlardan asla vazgeçmiş değildir. Emperyalizmin saldırganlığını sınırlayan şey, dünydaki barış güçleridir. Yani önce Sovyetler Birliği'nin ve bunun yanı sıra tüm sosyalist sistemin güçleridir.

KAPİTALİST YÖNETİCİLERDE İKİ GÖRÜŞ

Aslında, emperyalist ülke yöneticileri arasında, soyalist sisteme karşı başındanberi iki farklı görüş egemen olmuştur. 1917 de Rusya'da sosyalist iktidar kurulduğunda, buna karşı ne şekilde hareket edilmesi konusunda, kapitalist ülke yöneticileri arasında iki fikir vardı: Bazıları Sovyet Cumhuriyeti ile iktisadi ilişkileri geliştirmekten yana bulunuyorlardı. Böylece iktisadi tedbirlerle Sovyet devletini yozlaştırmak, Rusya'yı sömürgeleştirmek umudunu besliyorlardı. Diğerleri ise yeni bir silahlı mücadele ile Sovyetler iktidarını yıkmak için uygun zaman beklenmesi ve buna göre tedbirler alınmasından yanaydılar. Durumun değişmesine göre, bu iki tutumdan bazı biri, bazı öbürü yaygınlık kazanıyordu. Yani, Sovyetler ülkesine karşı askeri bir saldırı tehlikesi tamamen ortadan kalkmış sayılmazdı. Bu yüzden Lenin, kızılordunun güçlendirilmesinin parti ve sovyet hükümeti için başta gelen görevlerden biri olmakta devam ettiğini söylüyordu.

Sovyetler'de tek ülkede sosyalizmin kurucusu STALİN.

Daha sonraki gelişmeler Lenin'i haklı çıkartmıştır. İkinci dünya savaşında Alman emperyalizmi bütün korkunçluğu ve hıncıyla sovyet ülkesine saldırmıştır.

Bugün, ise, değişen güç dengesi karşısında, emperyalist ülke yöneticileri arasında «uzlaşma» fikri ağırlık kazanmıştır. Emperyalist devletlerin yöneticileri bu anlayışta kişilerden oluşmaktadır. Bunların bir numaralı örneği Amerika dışişleri bakanı Kisinger'dir. Sosyalistlerin, işçi sınıfı öncülerinin bu değişikliği anlamaları ve yeni mücadele yollarını bulmaları gerekir.

«Tekelci burjuvazi, sınıf mücadelesinin bu yeni uluslararası şekline kendini adapte etmenin yollarını aramaktadır. Emperyalizmin günümüzdeki politikası, sosyalizmi hemen yıkmak değil, ancak onu yavaş yavaş «zayıflatmak» doğrultusundadır. Günümüz şartlarında emperyalizmin asıl yapmak istediği şey, sosyalist ülkeleri bölmek ve emperyalizme karşı güçlerin birliğini bozmaktır. Bu yüzdendir ki emperyalistler oldukça ilgi çekici ekonomik tekliflerle ortaya çıkmakta, ideolojik saldırıda bulunmaktadırlar. Ulusal çıkarlarla, uluslararası çıkarlar arasında zıtlar yaratmağa çalışmaktadırlar»

Sosyalistler, emperyalizmin bu yeni politikasına karşı uyanık olmalıdırlar Sosyalistler bu değişikliği anlamazlar ve eski politik silahlarını kullanmakta inat ederlerse yenilirler Hiç değilse bu gerçeği anlayıncaya kadar yenilirler. Dünyadaki değişikliği anlamadan, hâlâ soğuk savaş devrinin silahları ile mücadele etmek havanda su döğmektir Soğuk savaş döneminin şiddet politikasının değiştiğini anlamıyanlar hâlâ emperyalizmin faşist metodlar peşinde koştuğunu sanıyorlar. Ve «sosyal demokrasinin» emperyalizmin emrine girdiğini görmüyorlar. Ona karşı mücadele etmiyorlar. Bu, bile bile emperyalist politikasının tuzağına düşmektir. Bugün özellikle Batı Avrupa ülkelerinde emperyalist politikasının uygulayıcıları faşist iktidarlar değil, sosyal demokrat iktidarlardır. Amerika'nın Avrupa'daki en büyük ve güçlü ortağı Federal Almanya'dır. Ve Federal Almanya hükümetini sosyal demokrat parti oluşturmaktadır. İngiltere'de sosyal demokrat bir parti olan İşçi Partisi iktidardadır. Yunanistan'da faşist cunta yıkılmış, tekrardan burjuva demokrasisine geçilmiştir. Fakat emperyalizmin Yunanistan'daki varlığı sürmektedir. Türkiye sosyalistleri bu gerçekleri zamanında görmelidirler. Kısa vadeli çıkarlar için, sosyal demokrat bir partiye yaslanmak, emperyalizmin yeni politikasını anlamamak ve neticede ona hizmet etmektir. Bugün Amerikan emperyalizminin Türkiye'de tercih ettiği iktidar Türkeş faşizmi değil, Ecevit solculuğudur. Her geçen gün de bunun örnekleri ile doludur. Bugün, Türkiye'de sosyal demokrat yutturmacılığına karşı mücadele etmiyenler, yarın Türkiye işçi sınıfının karşısında hesap vermekte güçlük çekeceklerdir.

(GELECEK SAYI : KAPİTALİZM DETANTA NİÇİN RAZI OLDU.)

MADEN İŞÇİSİNİN MÜCADELE TARİHİ

İşçiler halâ ortaçağ şartlarında çalıştırılıyor.

HAVZA İŞÇİLERİNİN ZORLA ÇALIŞTIRILDIĞI DÖNEM

1929 da yeni bir İş Kanunu çıkarılmak istenmiş ancak hazırlanan tasarı geri alınmıştı.

Bu yıllarda Zonguldak Kömür Havzasında 4 şirket vardı:

1 — Ereğli Şirketi (Sermayesi : Fransız)

2 — Maden Kömürü İşleri T.A.Ş. (Devlet Sermayeli)

3 — Türk Kömür Madenleri A.Ş. (Sermayesi : İtalyan)

4 — Kozlu Kömür İşleri T.A.Ş. (Sermayesi : %49 Fransız, %51 Türk Özel Sektörü : İş Bankası)

1926 - 1929 yıllarında kömür işçisi gündelikleri aşağıdaki tablodaki gibidir. Çalışma şartları kötü ve ağırdır.

Yöre	1926	1927	1928	1929
Zonguldak	118	90	126	148
Kozlu	116	146	101	183
Kilimli	116	108	107	200
Ereğli	114	112	114	129
Amasra	85	108	107	80
Ortalama	109	128	141	148

Yukarıdaki gündelikler kuruş olarak yazılmıştır

İlerliyen yıllar işçinin çalışma şartlarına bir değişiklik getirmedi. İktidar yine sermayeden yanaydı. 1935 yılında Cumhuriyet Halk Fırkası Kurultayında dönemin yönetimi şöyle özetlendi:

«Türkiye Cumhuriyeti bir parti devletidir. Bütün zümre sınıf ve tabaklar parti içinde kaynaştırılmıştır. Devletçilik soyalizme kaymayı engelleyen bir düzende tek kalkınma yoludur. Bu sistemde milli devlet vardır. Sınıf devletine ve sınıf kavgalarına yer yoktur. Amelenin grev hakkı yoktur»

Bu anlayış birbirinden daha sert yasaları çıkarmakta gecikmedi. 1938 yılında «Cemiyetler Kanunu» çıktı. Diğer yasakları yanında sendika kurmayıda yasakladı. Hükümet amacı «spor» dahi olsa üyeleri işçi olduğu için işçi adını alan bir derneğin kuruluşuna izin vermiyordu.

1936 - 1946 dönemi İşçi Sınıfı açısından karanlık ve zor yıllar dönemiydi. Ancak parlamento da işçilere övgüler, süslü nutuklar atıldı. Oysaki işçiler çok kötü şartlar altında çalışıyorlardı. Sendikal hakları yoktu. Burjuvazi kuru lâfla işçileri uyutmaktaydı. Bu dönemde Havza'da işveren yeterince işçi bulamamış, işçi sıkıntısı başgöstermişti. Yine bu dönemde, 1939 da havzadaki bütün maden ocakları tek bir devlet şirketi halinde birleştirilmişti.

1939 da «Milli Koruma Kanunu» çıktı. Bu yasaya göre işçiler ve hizmetliler işlerini makbul bir özürleri olmaksızın ve habersizce terkedemezlerdi. Bu şekilde zorla çalıştırılanlara emsaline uygun ücret ödenirdi. Ancak bu ücret işverenin keyfine göredir. Gerekli görürse iş süresi günde 3 saat uzatılırdı.

1940 da çıkan diğer bir yasa ile haftada bir gün tatil hakkı kaldırıldı. 1944 de çıkan bir yasa ise daha kötü şartları getirdi. Bu yasaya göre ücretli iş mükellefiyetine tabi olan kimselerin iş yerlerine sevki için zabıta kuvveti kullanılabilir. Sevk sırasında kaçanların yakalanıp yeniden sevkleri için yapacakları masraf çalıştıkları müesseseden alınır. Müessese daha sonra bunu işçinin ücretinden keser.

Havzada ocaklarda çalışanların %80'i bu yoldan yani «zorla çalıştırma» yolundan sağlanmıştır Bu dönemi yaşıyanların «Mükellefiyet dönemi» dedikleri dönem bu dönemdir. Havzada yöneticilerin ve o dönem mühendislerinin kırbaçla işçi dövdükleri bu dönemdir.

Çalışma koşullarının ağırlığı ve ilkelliği işçiler arasında hastalığı ve devamsızlığı arttırmıştır. Hastalık nedeni besin yetersizliği ve kötü yaşama koşullarıdır Sıtma hastalığı yaygındır.

Mükellefiyet dönemini yaşayanlar o dönemi bugün bile hatırlamak istemezler. Keyfi ve insanlık dışı davranışların uygulandığı bir dönemdir. O günün çalışma şartları daha sonra Demokrat Parti döneminde devletçilik ve sosyalizm'in kötülemesi yapılırken bu dönem örnek olarak gösterilmiştir. Aslında tek parti C.H.P.'sinin yaptıkları ile sosyalizmin hiç bir alakası yoktur. Çünkü iktidarda olan işçi sınıfı değil sermaye sınıfıdır.

-devam edecek-

ZONGULDAK'TA SENDİKACILAR ZORBALIĞA BAŞLADI

Geçen hafta İŞÇİ DAVASI gazetesine engel olunmak istendi. Gazetenin 51. sayısında, Zonguldak Maden İşçileri Sendikası yöneticilerinin bazı yolsuzlukları açıklanıyordu. Sendikacıların, işçilerden «grev fonu» olarak kesilen paraları haksız olarak harcadıkları açıklanıyordu. Ve kaynak olarak da, sendika hakkında bağlı olduğu konfederasyon olan TÜRK-İŞ'in raporları gösteriliyordu.

Sendika yöneticileri ise çok telaşlı durumdaydılar. Bütün dayanakları birer birer çöküyordu. İşçilerin gözünden çoktan düşmüşlerdi. Artık üst sendika kuruluşları da kendilerini tutmuyordu. İş bu kadarla kalsa iyi idi. Sendika yöneticileri yolsuzluk yaptıkları için mahkemeye bile düşmüşlerdi. Sendikacılar battıkça batıyordu. İşte son olarak İŞÇİ DAVASI gazetesine saldırmaya kalkmaları da bu yüzden oldu

18 Mart Perşembe sabahı, Ahmet Külsoy isimli genç bir arkadaş hükümet meydanında gazete satmaya başladı. Sendika binası da hükümet binasının karşısına düşüyordu. Sabah sendikaya gitmekte olan sendika ikinci başkanı Nizamettin Özkan önce arkadaşımızdan bir gazete aldı. Kendilerinin yolsuzluklarından bahsedildiğini görünce sinirlendi. Arkadaşımıza tehditler ve hakaretler savurdu. Aldığı gazetenin parası olan 100 kuruşu bile vermeden yukarıya odasına çıktı. Daha sonra sendikadan bir fedayisini gönderdi. Aptullah Benli isimli fedayi arkadaşımıza saldırdı. Tam bu sırada gazetemiz sahibi ve aynı zamanda UYANIŞ gazetesi yayın müdürü olan Yıldırım Eryılmaz işine giderken oradan geçiyordu. Arkadaşımıza saldıran fedayiye müdahele etti. Sendikacıların paralı askerliğini yapan Aptullah Benli selameti kaçmakta buldu. Gönderdikleri adam yetmeyince sendikacılar kendileri aşağıya indiler. Bu sefer sendika genel başkanı Mehmet Tezer de vardı. Tezer, sendika ağası gibi davranmayı adet edinmiş biriydi. Arkadaşımız Yıldırım Eryılmaz'a caddeden geçenlerin gözü önünde uluorta sövüp saymaya başladı. Arkadaşımızın çalıştığı UYANIŞ gazetesi bürosuna kadar peşinden gelerek hakaretlerine devam etti. Arkadaşımızı ölümle tehdit etti.

İşçiler «İŞÇİ DAVASI»na sahip çıkıyor.

Gazetemiz sahibi Yıldırım Eryılmaz ve Uyanış Gazetesi Sahibi Ali Bahadır, sendika zorbalarını mahkemeye şikayet ettiler. Ayrıca durumdan valiyi de haberdar ettiler. Bu arada Türkiye Gazeteciler Sendikası ile TÜRK-İŞ'e de durumu bildirdiler.

SENDİKACILARIN ZORBALIĞI NEFRETLE KARŞILANDI

Sendikacıların saldırısı kısa zamanda Zonuldak'ta duyuldu. İlerici çevreler olayı nefretle karşıladılar. İlk tepki gençlerden geldi. Halkçı Devrimci Gençlik Derneği ve Akademi Derneği üyesi gençler, **«Sendika zorbaları bizi korkutamaz. Biz İŞÇİ DAVASI'nın satışına devam etmeye kararlıyız»** dediler. TÖB-DER Zonguldak Şubesi Başkanı Ahmet Karakaş, **«Demokratik ve sol basına yönelen bu saldırıyı şiddetle protesto ederiz»** dedi. Zonguldak Ereğlisi Belediye Başkanı Ruhi Cösekoğlu, **«Fikirler karşısında kaba kuvvet para etmez»** dedi. Sağlık-İş Sendikası Zonguldak şube başkanı Nihat Surat, **«işçiden yana olan bir gazeteye sendika yöneticilerinin saldırmasını hiç tasvip etmiyoruz»** dedi. Maden İşçileri Sendikası delegelerinden Ramazan Aydemir, **«Sendika içinde muhalefete dayanamayan bu yöneticilerden her şey beklenir»** dedi. CHP Parti Meclisi üyesi Avni Gürsoy ile CHP eski il başkanı Nadir Pulat da saldırıya karşı olduklarını ve bu konuda ayrı bir demeç vereceklerini açıkladılar.

İŞÇİLER VE İŞÇİ DAVASI

Zonguldak Maden İşçileri Sendikası yöneticilerinin İŞÇİ DAVASI satan genç arkadaşa yaptıkları saldırı gazetemizin son sayısına daha fazla alaka doğmasına sebeb oldu. Gazeteyi satan arkadaşlara her gittikleri yerde bu olay soruldu. Üzülmez bölgesinden bir işçi, **«Geçmiş olsun kardeşim. Bunlar sendikacı değil... Bunlar bizim hakikatleri öğrenmemizden korkuyorlar.»** dedi.

● Gazetenin 51. ci sayısı baskının gecikmesi yüzünden bir gün sonra çıktı. Çatalağzından bir işçi de bunu şöyle sordu : **«Bu gazete hep çarşamba günü çıkıyordu. Bu sefer niye çıkmadı.»**

● Kozlu'da bir koruma bekçisi gazete satan arkadaşa şöyle dedi : **«Kardeşim buralarda satma. Bize laf geliyor. Biz de emir kuluyuz.»** Kilimli bölgesinde bir korum bekçisi ise şöyle dedi: **«Ben de bu gazeteyi okuyorum. Ama sen yine de bu gazeteyi dolanarak sat. Hep aynı yerde durma.»**

● Karadonda bir işsiz güçsüz, eski sabıkalı da gazeteye engel olmak istedi. **«Ben bu gazeteyi bu havalide sattırmam»** dedi. Böylece olay çıkartıp aklısıra bazılarına yaranmak istedi.

● Sosyal Sigorta'nın Zonguldak hastanesinde çalışan işçiler de saldırıya karşı çıktılar. **«Hem Zonguldakta, Hem Türkiye'de en büyük olan bir sendikanın başındakilerin böyle bir kavgaya girmesini işçiler olarak doğru bulmuyoruz.»** dediler. Bir işçi de şunları ekledi : **«Bunlar çok kaba adammış!»**

EREĞLİ'DE SENDİKA SEÇİMLERİNE İŞVEREN DE KARIŞTI

Geçen hafta boyunca Ereğli Demir Çelik (ERDEMİR) İşçileri hareketli günler yaşadılar. Erdemir İşçileri, 15 - 20 Mart günlerinde ünite temsilcisi (delege) seçimlerini yaptılar.

Seçimlerde iki liste çekişti. Listelerden birisi, «beyaz» listeydi. Bu listenin başını sosyalist işçiler çekiyordu ve listede sosyalist olmayan işçiler de yer alıyordu. Öteki liste, «mavi» listeydi. Bu liste sadece sosyal demokratların listesiydi ve rengine de «Ecevit mavisi» deniyordu.

Son güne kadar iki liste başabaş mücadele etti. Seçimlerin kaderini en fazla işçinin çalıştığı «TESİS» lokali tayin etti. TESİS lokalinde çok az farkla kazanan sosyal demokratlar böylece seçimlerde ağır basmış oldu.

Maden-İş Sendikası tüzüğüne göre, seçilmiş olan bu delegeler toplanarak Ereğli Bölge Temsilcisi'ni seçecekler. Şu anda bölge temsilcisi adayları belli değil.

SEÇİM SONUÇLARININ ANLAMI

Erdemir işçilerinin geçen haftaki mücadelesi şu yönlerden önem taşıyor :

● İlk bakışta sosyalistlerin öncülük ettiği listenin üç lokalda kazanıp altı lokalde kaybettiği göze çarpıyor. Ancak bütün lokallerin oyları toplanınca sosyalistlerin listesinin sosyal demokratlardan toplam olarak fazla oy aldığı görülüyor. Yine dikkatle bakınca sosyal demokratların bazı lokallerde çok düşük farklarla kazandığı görülüyor.

● Geçen sene yapılan delege seçimleri ile karşılaştırınca bu seçimde sosyalistlerin daha başarılı olduğu görülüyor. Bu seçimlere geçen seferkinden daha fazla işçi katıldı. Ve sosyalistlerin listesi bu seçimde oylarını büyük ölçüde artırdı.

● Seçimler sırasında işveren temsilcileri sosyal demokratların tarafını tuttular. Özellikle TESİS kısmında çalışan müdürler sosyal demokratların listesi için işçilere ve postabaşılara baskı yaptılar. Sosyal demokratların listesine oy verenleri taşımak için işverenin arabalarını verdiler. Çoğu «geçici» kadrolarda çalışan işçileri, «sosyalistlere oy verirseniz devamlı kadrolara geçemezsiniz» diye tehdit ettiler. Tesis işçilerine baskı yapanlar arasında, sermayenin uluslararası örgütlerinden LİONS KULÜP üyesi Tanju Özkal ile CHP nin eski gençlik kolları başkanlarından Korkut Özok gibi işverenin adamları başta geliyordu. Tesis işçileri bütün bu baskılara karşı yine de çok iyi direndiler. CHP listesi için işveren arabaları kullanılırken tesis işçileri sosyalistlerin listesi için kendi paralarıyla araba tuttular. O tesis işçileri ki çoğu yeni «işçi» olmuştu. Çoğu yeni işsizlikten kurtulmuştu. Hem tecrübesiz, hem güvensizdiler. Bu nedenle 1800 işçinin oy kullandığı bir lokalde 30 oy farkıyla kaybetmek önemli değildir. Uzun vadeli düşünülürse tesis işçileri çok başarılı sayılmalıdır.

Bu arada Tesis işçilerine Maden - İş genel merkezinin oynadığı oyun da unutulmamalı. Genel merkez seçim öncesinde aldığı keyfi bir kararla, daha önce üç ayrı lokal olarak çalışan lokalleri bir lokal halinde seçimlere sokma emrivakisini de yaptı.

● Seçim sonuçları asıl siyasi yönden önem taşıyor. Sosyalist işçiler bu seçimlerden önce hem «sosyalist» olduklarını açıktan söylediler. Hem de «sosyalist olmayan» işçilerle sendikalarda ortak mücadele vermekten yana olduklarını söylediler. Gerçekten de öyle oldu. Sosyalistlerin öncülük ettiği listeyi değişik siyasi görüşler taşıyan işçiler (AP liler, CHP liler, MSP liler dahil) desteklediler. O kadar ki henüz Maden-İş'e geçmeyen ve dayanışma aidatı ödeyen rakip sendika Çelik-İş üyeleri bile sosyalistlerin listesine oy verdiler. Böylece Erdemirli sosyalist işçiler hem işçi sınıfının bağımsızlığını korudular. Hem de işçi sınıfının birliğini ancak sosyalistlerin sağlayacağını gösterdiler.

ERDEMİR İŞÇİLERİNİN HEDEFİ

Erdemirde sosyal demokratların listesini işveren temsilcilerinin desteklemesi şaşırtıcı değildir. Üniversite şehirleri dışında ilk sosyal demokrasi derneği şubesinin 1970 te Ereğli'de kurulması da tesadüf değildir. Çünkü Erdemir Amerikan sermayesinin yönettiği bir şirkettir. Amerikan emperyalizmi bütün kapitalist sistem içinde sosyal demokrat partileri iktidara getirmek için uğraşıyor. Amerikan emperyalizmi işçi sınıfının mücadelesini saptırmak için sosyal demokrat partileri kullanıyor. Bu bakımdan ilk sosyal demokrasi derneğinin Ereğli'de, hem de işçiler için kurulması boşuna değildir.

Erdemirde sosyalist işçiler sosyal demokrasiye öteden beri karşı çıkıyor. Erdemirli sosyalist işçiler, sendikanın yönetimine falan veya filan kişi seçilsin diye uğraşmıyor. Erdemirli sosyalist işçiler, «İŞÇİ SINIFININ BAĞIMSIZLIĞI» ve «İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ» için mücadele ediyor.

GAZETENE SAHİP OL

İŞÇİ DAVASI: İşçilerin haftalık ekonomi ve politika gazetesi. Sahibi: Yıldırım Eryılmaz / Sorumlu müdür: Faruk Coşkun / Yönetim yeri: Nizam cad. Birlik iş hanı, kat: 3, No: 311 - ZONGULDAK. / Yazışma adresi: P.K. 68 - Zonguldak / Tel: 3886 / İstanbul bürosu: Alemdar mah. Çatalçeşme sok. Atalay iş hanı, No: 27, Cağaloğlu - İSTANBUL / Abone: altı aylık 25 Tl. yıllık: 50 Tl. / Yabancı ülkeler için abone ücreti üç katıdır / Dizgi : BAŞARAN Matbaası / Baskı : UFUK Matbaası / Telefon : 26 43 09 - Cağaloğlu - İst.